

Rána do hlavy

Lindberg nosil/měl na sobě oblečení i boty na golf. V kufru auta vozil klubovou tašku. Vypadal jako rentiér na rekreaci.

„Spokojený s prací, pane Tannere?“

„Výjimečně.“

„Dal jsem vám ty nejlepší. Abychom tuhle stavbu zase rozjeli, to jinak nešlo. Takže - tady je faktura. Jak uvidíte, je tam malý nárůst??“

„O kolik?“

„Malý.“

„Co to znamená malý?“

„Popravdě řečeno, psala to sekretářka a já nemám brýle, podívejte se sám.“

Konečky prstů mi podal dva listy papíru a hbitě o dva kroky ucouvl, jako by se chtěl rychle dostat do bezpečí.

„V tom vašem rozpisu se vůbec nevyznám. Kde je celková částka?“

„Totiž, rozepsali jsme vám hodinovou sazbu za každého dělníka, vidíte, takhle se v tom každý lépe vyzná.“

„Dobře, ale ten malý nárůst je kde? A ta celková částka?“

„Museli jsme vzít víc dřeva, než jsme čekali. Speciální stavební dřevo z kaštanu.“

„Žádný kaštan po vás nikdo nechtěl.“

„V tuhle dobu má můj dodavatel vyprodáno, zbyla už mu jen tato dřevina. Každopádně je to kvalita, to máte na celý život.“

„Kde je celková částka, pane Lindberghu?“

„Hned za řádkem «dodatečné náklady». Sekretářka obvykle píše sazbu, dodatečné náklady a pak celkovou částku.“

„Vůbec ničemu na té vaší faktuře nerozumím.“

Lindbergh přistoupil, přeletěl cifry očima, přičemž si dokument držel na délku paže od těla, ukazováčkem naznačil jakousi blíže neohraničenou oblast, zamumlal „tady to je“, vrátil mi účet a zase o dva kroky ucouvl. „Suma k zaplacení“ se ztrácela mezi obskurní hodinovou sazbou, čímsi zvaným „snížená marže“ a záhadnou procentuální daní. Když jsem částku četl, měl jsem pocit, jako bych se pomalu propadal do pohyblivých písků. «Dodatečné náklady» byly kolosální a «malý nárůst» monumentální.

„Tak tomu říkám dostat ránu do hlavy“.

„Ale kromě kaštanu jsme to ořezali na minimum a chlapi se neflákali.“

„Proč jste mi o tom kaštanu neřekli?“

„Představte si, že jsem si do auta nalepil lísteček «zavolat panu Tannerovi». Ale pak jsem na to zapomněl. To víte, uprostřed sezóny by člověk potřeboval tři hlavy, nevíme, kam dřív skočit. Tak jak tak jste neměl na výběr, jiné dřevo nebylo.“

Ve své fialkové polokošili, kalhotách barvy zeleného čaje/ mátově zelených kalhotách a dvojbarevných botách s třásněmi Lindbergh připomínal nadměrný marcipánový špalek, který právě kuje nějakou podlost. Pohupoval se z jedné nohy na druhou a mechanicky se díval na svoje těžko snesitelně zlacené hodinky.

„Jste si těmi ciframi jistý?“

„Jako sám sebou.“

„Napíšu vám šek.“

„A polovinu v hotovosti, kdyby vám to nevadilo.“